

Zágorec-Csuka Judit

Szembesülve

Báti Koncz Zsuzsannának

messze van az a halicanumi út
 messzebbre a képzeletnél
 egyre messzebbre
 távolodva a születéstől
 távolodva anyámtól
 távolodva mindentől
 közeledve a halálhoz
 ithakai út anyám
 méhéből a halálba
 a római út nem
 vezet el már Rómába
 provinciái magányomban
 szívem ütőerét bejárva
 valahol lekem tájain
 szívemtől a hipothalamuszig
 otthonom az onkológiai
 osztályon könnyes szemeim
 anyám ütőerén szembesülve
 az ithakai halállal
 becsukódott egy ajtó
 messze van az a halicanumi út
 messzebbre a képzeletnél

A költőnek

Tine Milnariënak

Azt mondtad, hogy könnyű az átmenet
 a hívőknek, de a hitetleneknek marad
 a kemény muravidéki föld, kapavágás
 helyett szemfedőnek, megtanítottál
 megszeretni ezt a tájat, szíved tájai,
 szívem tájaivá nőttek, gyerekeim
 tanítottak meg élni, hogy ne legyek
 idegen tenger e pannon-tájon, s még
 mindig vonzanak idegen világok,
 nagy ritkán még eltévedek mint
 Jónás a cethal gyomrában,
 a szerelemnek vannak lassú fokozatai,
 Mária mellett ott a Jézus s a jászol,
 meleg otthoni fészkek, ragaszkodás,
 mindenhez, ami még az enyém,
 már nem álmodom szép Helénáról,
 sem a velencei kurtizánról, s elmegyek
 egyszer Judeába, hogy Isten árnyékában
 végre megtaláljam önmagam, Judit vagyok,
 a judeai vértanú – egyétek testem, igyátok
 vérem, kigombolom kabátom, hogy
 beengedjem az ősz, hogy közelebb legyek
 a télhez, mert könnyű lesz az átmenet a hívőknek,
 s a hitetleneknek marad a kemény muravidéki
 föld, hogy bekerülhessek a muravidéki É-denbe,
 melléd, a költők birodalmába, a te versedbe, ámen.